På privaträttens område kommer pågående ärenden och förfaranden som inleddes innan övergångsperioden löpte ut att fortsätta i enlighet med EU-rätten. Relevant information om Storbritannien kommer att finnas kvar på e-juridikportalen till slutet av 2022 enligt en ömsesidig överenskommelse med Storbritannien.

Vilket lands lag gäller?

Gibraltar

1 Rättskällor

1.1 Autonoma nationella regler

Lagvalsreglerna i Gibraltar grundas i dag i främst på tillämpliga EU-förordningar. På privaträttens område rör det sig om följande förordningar: förordning nr 593/2008 (Rom I) om tillämplig lag för avtalsförpliktelser och förordning nr 864/2007 (Rom II) om tillämplig lag för utomobligatoriska förpliktelser. Lagen om tillämplig lag för avtalsförpliktelser (*Contracts (Applicable Law) Act*) (som genomförde 1980 års Romkonvention) gäller fortfarande för avtal som ingicks före den 17 december 2009 (Rom I-förordningen är tillämplig på avtal som ingåtts på eller efter detta datum). Förordningen ska tillämpas på mål där skadan uppkom efter den 11 januari 2009. De traditionella *common law*-reglerna gäller för ärekränkning och i samband med arv och egendomsrätt. Lagen om tillämplig lag för avtalsförpliktelser genomför exempelvis 1980 års Romkonvention om tillämplig lag för avtalsförpliktelser.

På familjerättens område regleras tillämplig lag av *common law*, med vissa undantag. Gibraltisk lag tillämpas i regel i familjerättsliga mål, med vissa undantag i *common law* (t.ex. i samband med ogiltigförklaring av äktenskap) eller i lagstiftningen (t.ex. i samband med underhåll enligt lagen om underhåll (*Maintenance Act*) och lagen om ömsesidig verkställighet av underhållsbeslut (*Maintenance Orders (Reciprocal Enforcement) Act*)). I ärenden som rör föräldraansvar och skydd av barn och som omfattas av EU-förordning nr 2201/2003 och Haagkonventionen av den 19 oktober 1996 regleras tillämplig lag av 2011 års förordning om familjerättsliga mål och 1996 års Haagkonvention (*Family Proceedings (Children) 1996 Hague Convention Rules 2011*) samt artikel 15 i 1996 års konvention, dvs. gibraltisk lag är tillämplig med vissa undantag.

Lagvalsreglerna i Gibraltar regleras av både lagstiftning och *common law* (rättspraxis). Balansen mellan dessa varierar beroende på rättsområde. Valet av tillämplig lag för avtal domineras t.ex. numera av förordningen om tillämplig lag för avtalsförpliktelser (*Contracts (Applicable Law) Ordinance*). Å andra sidan föreskrivs det i vissa av dessa lagar att internationella avtal ska ha verkan (sådana avtal, förutom EU-lagstiftning med direkt effekt, måste ha stöd i lagstiftning för att de ska få verkan i Förenade kungariket, och i förlängningen i Gibraltar). Förordningen om tillämplig lag för avtalsförpliktelser genomför exempelvis 1980 års Romkonvention om tillämplig lag avtalsförpliktelser.

1.2 Multilaterala konventioner

1961 års Haagkonvention om lagkonflikter i fråga om formen för testamentariska förordnanden, som 1964 utsträcktes till att även omfatta Gibraltar.

1980 års Romkonvention om tillämplig lag på avtalsförpliktelser, som 1994 utsträcktes till att även omfatta Gibraltar (ersattes av Rom I-förordningen för avtal som ingåtts på eller efter den 17 december 2009).

Haagkonventionen av den 1 juli 1985 om tillämplig lag för och erkännande av truster, som 1989 utsträcktes till att även omfatta Gibraltar.

1.3 Viktiga bilaterala konventioner

Vad vi känner till är Förenade kungariket inte part i några bilaterala konventioner om lagvalsregler.

Notera dock att även om 1980 års Romkonvention och Haagkonventionerna ger en stat rätt att tillämpa ett annat lagvalssystem på ”interna” lagkonflikter, såsom lagkonflikter mellan engelsk och walesisk lag och skotsk lag, har Förenade kungariket valt att inte utnyttja denna möjlighet. Reglerna i Romkonvention (när det gäller avtal som ingåtts före den 17 december 2009) och Haagkonventionen ska därför tillämpas på lagkonflikter mellan både Förenade kungarikets jurisdiktioner och internationella konflikter.

2 Tillämpning av lagvalsreglerna

2.1 Tillämpning av lagvalsreglerna ex officio

Den allmänna principen är att lagvalsregler endast ska tillämpas om åtminstone en av parterna har begärt det. Om så inte är fallet, eller om det saknas tillräckliga bevis för innehållet i den utländska lagen, tillämpar domaren vanligtvis gibraltisk lag. Denna regel bygger på bevis och förfarande och påverkas därför inte av EU-förordningarna, 1980 års Romkonvention osv.

2.2 Renvoi (återförvisning och vidareförvisning)

EU-förordningarna utesluter tillämpning av doktrinen om återförvisning (*renvoi*) i mål som regleras av EU:s lagvalsregler och så var även fallet i lagen om tillämplig lag för avtalsförpliktelser. Om lagvalsregeln i Gibraltar vid en skadegrundande händelse eller försummelse hänvisar till t.ex. fransk lag ska fransk nationell lag tillämpas, även om en fransk domstol skulle ha tillämpat ett annat lands lag. Ett skäl till att återförvisning utesluts på dessa områden verkar vara att de komplicerade regler som har fastställts i lagstiftningen skulle rubbas om återförvisning tillämpades.

Återförvisningens roll på andra rättsområden är numera något begränsad, och i vissa fall inte helt klar. Återförvisning tillämpas i samband med utländska markfastigheter, på vilken lagstiftningen på den plats där egendomen är belägen (*lex situs*) tillämpas enligt gibraltisk lag. I sådana fall finns det av praktiska skäl en önskan att tillämpa samma lag som tillämpas av domstolen inom vars domkrets egendomen är belägen, för att öka chanserna att ett gibraltiskt beslut om egendomen ska få effekt. Merparten av förstainstansdomstolarna har i sina beslut om materiell lös egendom i utlandet kommit fram till att en hänvisning till *lex situs* inte omfattar återförvisning.

I familjerättsliga ärenden finns begränsad rättspraxis enligt vilken återförvisning under vissa omständigheter får tillämpas.

Lägg dock märke till att i många fall krävs det stora ansträngningar för att ta reda på innehållet i utländska lagvalsregler och parter väljer ofta att inte åberopa dem (se punkt 2.1 ovan). Tillämpningen av återförvisning har varit föremål för en omfattande akademisk debatt. Den uppfattning som kommit till uttryck i lagstiftningen om lagkonflikter är att återförvisning inte ska tillämpas. Om lagvalsregeln i Gibraltar vid en skadegrundande händelse eller försummelse hänvisar till t.ex. fransk lag ska fransk nationell lag tillämpas, även om en fransk domstol skulle ha tillämpat ett annat lands lag. Ett skäl till att återförvisning utesluts på dessa områden verkar vara att de komplicerade regler som har fastställts i lagstiftningen skulle rubbas om återförvisning tillämpades.

Återförvisning verkar dock i allmänhet gälla vid arv av lös och fast egendom, och eventuellt överlåtelse av sådan egendom, om det i de gibraltiska lagvalsreglerna har hänvisats till lagen i hemvistlandet eller lagen i det land där den fast egendomen var belägen, och i familjerättsliga mål (där det hänvisas

till lagen i hemvistlandet). I sådana fall finns det av praktiska skäl en önskan att tillämpa samma lag som tillämpas av domstolen inom vars domkrets egendomen är belägen, för att öka chanserna att ett gibraltiskt beslut om egendomen ska få effekt. Lägg dock märke till att i många fall krävs det stora ansträngningar för att ta reda på innehållet i utländska lagvalsregler och parter väljer ofta att inte åberopa dem (se punkt 2.1 ovan).

2.3 Ändring i anknytning

Detta problem hanteras genom att i varje lagvalsregel ange vid vilken tidpunkt anknytningen identifieras. Vid överlåtelse av lös egendom är tillämplig lag t.ex. den lag som är tillämplig på den plats där egendomen befinner sig vid tidpunkten för överlåtelsen om den aktuella åtgärden påstås ha påverkat äganderätten till den lösa egendomen.

2.4 Undantag (ordre public och internationellt tvingande regler)

Enligt de traditionella reglerna kan domstolarna i Gibraltar vägra att tillämpa ett annat lands lag om denna strider mot grunderna för rättsordningen (*ordre public*) i Gibraltar. Tröskeln för detta är dock mycket hög, exempelvis om det skulle leda till ett resultat som är ”helt främmande för grundläggande krav för rättskipningen vid en gibraltisk domstol”. Vad som utgör *ordre public* i Gibraltar påverkas av Förenade kungarikets internationella åtaganden, framför allt Europakonventionen om de mänskliga rättigheterna. Kränkningar av mänskliga rättigheter är ett välkänt exempel på undantaget för *ordre public*. Ett annat är om lagen ”på ett flagrant sätt kränker grundläggande folkrättsregler” (t.ex. Iraks invasion av Kuwait 1990).

I både Rom I-förordningen och Rom II-förordningen föreskrivs numera dessutom tillämpning av internationellt tvingande forumregler oavsett vilken lag som annars ska tillämpas på avtalet. Sådana regler finns ofta på konsument- eller arbetsmarknadsområdet eller i lagstiftning som antagits för att komplettera en internationell konvention.

2.5 Utredning om innehållet i utländsk rätt

Innehållet i utländsk rätt kontrolleras som om det vore ett sakförhållande. Det ankommer på parterna att bevisa innehållet i utländsk rätt. Domare får inte på eget initiativ undersöka innehållet i utländsk rätt. Om den bevisning som parterna lagt fram är motstridig kan domstolen göra en bedömning av de sakkunnigas trovärdighet och ta den viktigaste bevisningen (t.ex. utländsk lagstiftning och rättspraxis) i övervägande, särskilt om de är avfattade på engelska och använder begrepp som är bekanta för en gibraltisk domare.

Innehållet i utländsk rätt bevisas vanligtvis genom sakkunnigbevisning. Det räcker inte att lägga fram texten till en utländsk lag, till ett utländskt mål eller från en utländsk myndighet inför domstolen. Sakkunnigbevisning avseende utländsk rätt kan läggas fram av alla som ”på grund av sin sakkunskap eller erfarenhet är kvalificerade att lägga fram sådan bevisning”. Trots det är de sakkunniga vanligtvis antingen akademiker eller yrkesutövare i aktuell jurisdiktion.

Om innehållet i utländsk rätt har fastställts i ett tidigare gibraltiskt eller engelskt mål kan detta mål anföras som bevis för innehållet i utländsk rätt, och innehållet i utländsk rätt antas vara identiskt med det som fastställts i det målet, såvida inte motsatsen bevisas.

Bevisbördan åvilar den part som åberopar utländsk rätt. Om innehållet i utländsk rätt inte anses tillräckligt styrkt är den allmänna regeln att gibraltisk lag ska tillämpas. I mål där det saknas anledning att tro att utländsk lag på något sätt påminner om gibraltisk lag (t.ex. en skattelag från ett annat EU-land) kan talan emellertid avvisas.

3 Lagvalsregler

3.1 Avtalsförpliktelser och rättsakter

I alla mål som rör avtalsförpliktelser och lagval är Rom I-förordningen direkt tillämplig. Lagvalsreglerna i Romförordningen kan även tillämpas på mål som i gibraltisk lag inte skulle betraktas som avtalsmässiga (t.ex. gåvoavtal).

Procedurfrågor avgörs av lagen i domstolslandet (*lex fori*). Bedömningen av skadornas omfattning (men inte skadeposterna) och bevismedel regleras därför av lagen i domstolslandet. Preskriptionstider är materiella och fastställs i samband med avtalsförpliktelser därför av den lag som är tillämplig enligt förordningen. De främsta materiella reglerna är följande:

Om parterna har gjort ett uttryckligt lagval, eller det med rimlig säkerhet framgår vilken lag de vill ska tillämpas, ska denna lag tillämpas. Det framgår med rimlig säkerhet vilken lag parterna vill ska tillämpas om avtalet har upprättats i en standardform som det är känt regleras av ett visst lands lag (t.ex. en sjöfartsförsäkring hos Lloyd’s) eller mot bakgrund av parternas tidigare kontakter med varandra. Om det finns ett lagvalsavtal räcker detta ofta för att dra slutsatsen att parterna avsåg att det domstolslandets lag ska tillämpas. Så är dock inte alltid fallet. Vid ett skiljeavtal är det lättare att dra en slutsats om lagval om urvalskriterierna för skiljedomarna har specificerats. Om skiljedomarna anges med hänvisning till ett internationellt organ är det emellertid mindre chans att lagvalet framgår med rimlig säkerhet.

Valfriheten är begränsad i flera avseenden. I konsument- och anställningsavtal kan lagvalet för det första inte förvägra konsumenten eller den anställde det skydd som ges enligt obligatoriska regler enligt den lag som skulle ha tillämpats om ett uttryckligt lagval inte hade existerat. Om alla aspekter av situationen rör ett enda land får valet av en annan lag för det andra inte utgöra hinder för att ge det landets obligatoriska regler effekt. Det finns även skyddsregler för konsumenter i samband med försäkringsavtal. Lägg även märke till att om det råder oenighet om hur effektivt lagvalet är – exempelvis vid anklagelser om olaga tvång – avgörs frågan om huruvida ett sådant val var effektivt av den förmodat tillämpliga lagen (dvs. den lag som hade reglerat avtalet om valet hade varit giltigt), såvida inte ett sådant lagval vore ”orimligt” (i så fall kan lagen i det land där den part som inte har gett sitt samtycke har sin hemvist tillämpas).

I mål där det inte har gjorts något uttryckligt lagval, eller ett sådant val inte med rimlig säkerhet framgår, föreskrivs särskilda regler i Rom I-förordningen beroende på typen av avtal. Om dessa regler är inte är tillräckliga för att avgöra frågan är tillämplig lag i regel lagen i det land där den som ska utföra avtalets karakteristiska prestation har hemvist. Den som ska utföra avtalets karakteristiska prestation är inte alltid lätt att fastställa, men är vanligtvis den part som inte betalar för varan eller tjänsten (t.ex. en säljare av en produkt, långivaren i en banktransaktion, borgensmannen i ett borgensavtal). Detta kan ändras till förmån för ett land som avtalet har större anknytning till.

3.2 Utomobligatoriska förpliktelser

Vid utomobligatoriska avtalsförpliktelser är Rom II-förordningen tillämplig i de flesta fall. Lagen är endast tillämplig på frågor som rör skadeståndsgrundande händelser som inte omfattas av förordningen. Ärekränkning regleras därför fortfarande av *common law* (se nedan). Preskriptionstider fastställs också enligt den tillämpliga lagen.

Enligt Rom II-förordningen är huvudregeln att lagen på den plats där skadan uppkom ska tillämpas. Särskilda regler avgör tillämplig lag för vissa typer av utomobligatoriska förpliktelser, däribland produktansvar, illojal konkurrens, miljöskador och immaterialrättsintrång. Förordningen gör det även möjligt för parterna att i vissa fall välja tillämplig lag. Denna möjlighet kan dock inte användas för att undvika obligatoriska regler i EU-rätten eller nationell rätt. Notera att bedömning av skador regleras av tillämplig lag.

Som påpekades ovan regleras ärekränkning (som inbegriper misskreditering av titel, misskreditering av varor, ondskefulla lögner och andra skadeståndsanspråk enligt utländsk lag ”som motsvarar eller på annat sätt liknar [sådana] anspråk”) fortfarande av *common law*. I sådana fall gäller regeln om dubbel talerätt (*double actionability*). En skadeståndstalan kan endast väckas i Gibraltar om en civilrättslig talan kan väckas enligt den utländska lagen i den jurisdiktion där den skadegrundande händelsen inträffade (vanligtvis publicerades) och en civilrättslig talan hade kunnat väckas i Gibraltar om den skadegrundande händelsen hade inträffat i Gibraltar. Denna regel behölls efter påtryckningar från medieorganisationer som var rädda för att förtryckande utländska lagar skulle tillämpas. Det finns dock ett undantag till denna regel: Om ett annat land har närmare anknytning till händelsen och parterna ska det landets lag tillämpas i stället. Notera att detta är ett område där det råder extra mycket osäkerhet.

När det gäller förvaltningen av truster regleras tillämplig lag av lagen om huvudmän (*Trustees Act*), som genomför Haagkonventionen om tillämplig lag för och erkännande av truster. I denna föreskrivs att tillämplig lag väljs av huvudmannen, eller om ett sådant val inte görs, av lagen i det land som trusten har störst anknytning till. Denna lag avgör trustens giltighet, dess konstruktion, effekter och förvaltning.

3.3 Personalstatut

Ett barn får samma hemvist som sin far, om barnet är fött inom äktenskapet. Om barnet är utomäktenskapligt eller om fadern är avliden vid födelsetillfället, får barnet samma hemvist som modern. Denna regel fortsätter att gälla till dess att barnet fyller 16 år (dvs. barnets hemvist ändras om faderns eller moderns hemvist ändras).

Personer över 16 år har kvar sin ursprungliga hemvist till dess de själva väljer hemvist. För att kunna få en ny hemvist måste personen vara faktiskt bosatt inom den berörda jurisdiktionen och ha för avsikt att fortsätta vara bosatt där, antingen tillfälligt eller permanent. Om någon av dessa förutsättningar inte längre finns, träder ursprunglig hemvist in på nytt.

En makas hemvist bestäms inte längre av hennes makes hemvist, utan är föremål för en separat bedömning.

Rättskapaciteten att fullgöra särskilda förpliktelser (t.ex. ingå avtal, upprätta ett testamente, gifta sig) avgörs av de särskilda regler som gäller för det området, och diskuteras i relevanta avsnitt.

3.4 Fastställande av förhållandet mellan föräldrar och barn, inklusive adoption

Frågor om föräldraansvar och skydd av barn avgörs vanligtvis av gibraltisk lag, med förbehåll för ett begränsat antal undantag som de frågor som (se ovan) omfattas av 1996 års Haagkonvention och de frågor som omfattas av Bryssel IIa-förordningen. Frågor om legitimitet och adoption avgörs också i regel av engelsk lag, med vissa undantag.

3.5 Äktenskap, ogifta/sammanboende par, partnerskap, äktenskapsskillnad, separation, underhållsskyldighet

Ett äktenskaps formella giltighet regleras i regel av lagen på den plats där äktenskapet ingicks, med vissa undantag.

Personers rättskapacitet att ingå äktenskap avgörs av var den personen hade sin hemvist omedelbart före äktenskapet. Denna lag reglerar frågor som parternas samtycke, ålderskrav och vilka personer inom släkten som man inte får gifta sig med. Ett äktenskap är inte giltigt om någon av parterna var yngre än 16 år när äktenskapet ingicks, om de har hemvist i Gibraltar. Äktenskap kan dock ingås om en ansökan om ett särskilt äktenskapstillstånd inges innan vigseln.

I frågor som rör äktenskapsskillnad eller hemskillnad tillämpas i regel gibraltisk lag, med vissa undantag.

I fråga om underhållsskyldighet tillämpas i regel gibraltisk lag, med vissa undantag.

3.6 Makars förmögenhetsförhållanden

Makars förmögenhetsförhållanden är inte ett allmänt begrepp i *common law.* I frågor som rör utbetalning av ekonomiska medel i samband med äktenskapsskillnad, hemskillnad eller ogiltigförklaring av äktenskap eller i underhållsärenden tillämpar gibraltiska domstolar i regel gibraltisk lag, eller engelsk och walesisk rättspraxis när de har möjlighet att göra det, med vissa undantag.

3.7 Arv och testamente

När det gäller intestatarv (dvs. när det inte finns något testamente) ska lagen i det land där testatorn var bosatt vid sitt frånfälle tillämpas vid arv av lös egendom. Lagen i det land där egendomen är belägen (*lex situs*) ska emellertid tillämpas vid arv av fast egendom.

I mål där det finns ett testamente (testamentarisk succession) avgörs testatorns kapacitet att upprätta ett testamente beträffande lös egendom av lagen i det land där testatorn hade sin hemvist vid tidpunkten för testamentet. En testamentstagare har rätt att ta emot egendom om han har rättskapacitet enligt antingen lagen i det land där han själv har sin hemvist eller lagen i det land där testatorn hade sin hemvist. Det finns inte några särskilda lagvalsregler om fast egendom men *lex situs* är troligast. Detta gäller förmodligen även för en testamentstagares kapacitet att ta emot fast egendom som en testamentsgåva.

Enligt lagen om testamenten (*Wills Act 2009*) är ett testamente formellt giltigt (t.ex. i fråga om korrekt antal vittnen) om det uppfyller villkoren i någon av följande lagar: Lagen i det land där testamentet verkställdes (vanligtvis där det undertecknades och bevittnades) när det verkställdes. Lagen i det land där testatorn hade sin hemvist eller vanliga vistelseort eller var medborgare i när testamentet verkställdes. Lagen i det land där testatorn hade sin hemvist eller vanliga vistelseort eller var medborgare i vid sin bortgång. Ett testamente är också formellt giltigt för överlåtelse av fast egendom om det följer den inhemska lagen i det land där egendomen är belägen (alltså utan tillämpning av återförvisning trots att det rör sig om fast egendom).

Ett testamente avseende lös egendom är materiellt giltigt (t.ex. i fråga om begränsningar av det belopp som man kan testamentera) om det följer lagen i det land där testatorn hade sin hemvist vid sin bortgång. Ett testamente avseende fast egendom är materiellt giltigt om det följer lagen i det land där egendomen är belägen, dvs. oavsett nationellt system ska *lex situs* tillämpas.

Ett testamente ska tolkas enligt den lag som testatorn har avsett, vilket antas vara lagen i det land där testatorn hade sin hemvist när testamentet upprättades. Detta antagande är en *prima facie*-regel som kan ersättas av bevis på att testatorn uppenbart övervägde och avsåg att hans eller hennes testamente skulle upprättas enligt ett annat system. Ytterligare begränsningar gäller eventuellt fast egendom, nämligen att om den ränta som uppkommer från upprättandet inte är tillåten eller erkänns enligt *lex situs* ska den sistnämnda lagen tillämpas.

Giltigheten av ett påstått återkallande av ett testamente avgörs av lagen i det land där testatorn hade sin hemvist vid tidpunkten för det påstådda återkallandet (notera att enligt engelsk lag, om denna ska tillämpas, återkallas ett testamente av ett äktenskap såvida det inte kan visas att testamentet uttryckligen upprättades med äktenskap i åtanke). Om återkallandet påstås ha skett genom ett senare testamente (till skillnad från att t.ex. riva sönder testamentet) avgörs emellertid frågan om huruvida det andra testamentet återkallar det tidigare testamentet av den lag som är tillämplig på det andra testamentets formella giltighet. Om det är oklart huruvida ett andra testamente återkallar ett tidigare testamente avgörs frågan om testamentets uppbyggnad av den lag som testatorn avsåg, vilken antas vara lagen i det land där testatorn hade sin hemvist vid tidpunkten för det andra testamentet.

3.8 Sakrätt

I egendomsrättsliga mål görs åtskillnad mellan lös och fast egendom, och det är lagen i det land där egendomen är belägen som tillämpas för att fastställa huruvida intresset avser lös eller fast egendom.

Tillämplig lag i fråga om fast egendom är i regel lagen i det land där egendomen är belägen, och återförvisning tillämpas. Detta gäller alla frågor som rör transaktionen, inbegripet rättskapacitet, formaliteter och materiell giltighet. Notera att det naturligtvis finns en skillnad mellan överlåtelse av mark eller annan fast egendom och det avtal som reglerar parternas rättigheter och skyldigheter i samband med överlåtelsen, där det senare regleras av särskilda lagvalsregler (framför allt enligt Rom I-förordningen).

Vid egendomsrättsliga (till skillnad från avtalsrättsliga) frågor som rör överlåtelse av materiell lös egendom är tillämplig lag i regel lagen i det land där egendomen var belägen vid tidpunkten för den händelse som påstås ha påverkat ägandeförhållandet. Det är oklart om återförvisning ska tillämpas i en sådan situation och merparten av besluten i första instans från gibraltiska domstolar tyder på att så inte är fallet. Äganderätt till materiell egendom som förvärvats i enlighet med denna allmänna regel erkänns som giltig i Gibraltar om den lösa egendomen därefter avlägsnas från det land där den var belägen vid tidpunkten av förvärvandet av äganderätten, såvida inte äganderätten ersätts av en ny äganderätt som förvärvats i enlighet med lagen i det land till vilket egendomen har flyttats. Ett särskilt undantag från den allmänna regeln om materiell lös egendom är om den materiella egendomen befinner sig i transit och parterna inte känner till var den finns, eller om en överlåtelse som är giltig enligt tillämplig lag på överlåtelsen tillfälligt får verkan i Gibraltar.

Vid överlåtelse av immateriell lös egendom, och om förhållandet mellan överlåtaren och mottagaren regleras genom avtal (vilket är fallet för de flesta skulder) och frågan endast rör själva överlåtelsens giltighet och verkan, ska Rom I-förordningen tillämpas.
Notera att det är svårt att sammanfatta lagvalsreglerna om överlåtelse och överföring av lös egendom och att de inte omfattas av en enda lagvalsregel. Detta beror främst på att denna egendomskategori omfattar en mängd olika rättigheter, varav inte alla regleras i avtal. Specialister bör därför rådfrågas i samband med immateriell lös egendom. Specialistråd bör inhämtas i samband med immateriell lös egendom.

3.9 Insolvens

Förenade kungariket, och i förlängningen Gibraltar, är part i rådets förordning nr 1346/2000 om insolvensförfaranden. I denna anges relevanta regler i insolvensförfaranden som innebär att gäldenären helt eller delvis berövas rådigheten över sina tillgångar och att en förvaltare utses, om gäldenärens huvudsakliga intressen finns i en EU-medlemsstat (med undantag av Danmark). Om de gibraltiska domstolarna är behöriga (vilket är fallet om gäldenärens huvudsakliga intressen fanns i Gibraltar, och detta antas vara platsen för företagets säte) ska gibraltisk lag tillämpas.
I mål som inte omfattas av förordning nr 1346/2000 ska gibraltisk lag tillämpas om domstolarna i Gibraltar är behöriga (vilket är fallet om bolaget är registrerat i Gibraltar eller om det finns personer i Gibraltar som skulle gynnas av avvecklingen av företaget och det inte finns goda skäl att neka behörighet).

Senaste uppdatering: 08/06/2021

De nationella versionerna av sidan sköts av respektive kontaktpunkt. Översättningarna har gjorts av EU-kommissionen. Det är möjligt att översättningarna ännu inte tar hänsyn till eventuella ändringar som de nationella myndigheterna har gjort. Varken det europeiska rättsliga nätverket eller kommissionen påtar sig något som helst ansvar för information eller uppgifter som ingår eller åberopas i detta dokument. För de upphovsrättsliga regler som gäller för den medlemsstat som ansvarar för denna sida hänvisas till det rättsliga meddelandet.